

Danutė
Jazgevičiūtė

Netikėta pažintis

Alma littera

Daugybė žingsnių aidi pirmo ir antro aukšto koridoriuose, trinksi varstomos durys, koridoriaus gale garsiai groja muzika. Be perstojo skamba telefonas. Pats įkarštis mums, ligoniams, ir visam personalui. Pavakarys – ligonių lankymo metas. Išgirstu lėtus žingsnius, sustoja ties mūsų kambario durimis, ilgai stovi, lyg abejotų ar nežinotų, kaip elgtis. Mano kaimynė, kurią nuo šiol vadinsiu Kalade, sujuda lovoje, tarp kupetos rudų garbanų suboluoja labai jaunas veidas. Ji atkakliai žiūri į duris, tikriausiai jau seniai nemiega, tik dėl kiekvienam suprantamos priežasties nenori išsiduoti. Nė vienam nelengva apsiprasti su staiga užgriuvusia nelaime. Pagaliau durys prasiveria. Tarpduryje stovi juoda figūra, rankose spindi didelė raudona dėmė, akį rėžia skaišti spalva. Negaliu atsistebėti rožių grožiu – tokių nuostabių jau seniai nesu mačiusi.

Staiga raudoniu plyksteli mano skruostai, aš suprantu, kad tai ne mano fantazija, kad tarpduryje iš tiesų stovi *jis*. Mūsų akys susitinka, jo žvilgsnis išgąstingai nuslysta mano neplautais išretėjusiais plaukais, ligos išsekintu veidu, atsimuša į baltą sieną virš galvos. Staiga laikas sustoja, visi pasaulio laikrodžiai kaip susitarę liaujasi mušę valandas, o rodyklės atsisuka atgal. Apsidžiaugiu: negi grįžo laikai, kai abu galėsime vėl pradėti viską iš naujo? Bet stebuklas neįvyko, juodos jo akys jau nosisuko ir klaidžioja po kambarį. Kai žvilgsnis sustoja prie Kaladės lovos, akyse sužimba džiaugsmo kibirkštėles, veidą nutvieskia šypsena. Lėtais katinu žingsniais jis sėlina į kambario vidurį, priėjęs prie Kaladės ilgai lūkuriuoja, paskui sunkiai sėdasi ant lovos ir labai atsargiai deda rožes ant jos apkloto, tyliai tardamas:

– Kaip tu? Atėjau tavęs aplankyti.

– Sveikas. Laukiau tavęs, labai.

Jis pasilenkia virš Kaladės, atsargiai bučiuoja skruostus, lūpas, plaukus, rankas. Paskui labai tyliai kažką šnabžda jai į ausį. Kaladė retkarčiais nusijuokia, matyt, pritardama jo žodžiams. Jis meiliai šypsosi ir kažką be perstojo tyliai pasakoja. Žinau, mano kančia akivaizdi, tačiau negaliu atplėšti akių nuo raudonų rožių ant balto sniego kalno, jų kerai apžavėjo mane.

Skausmas nudiegia širdį, noriu šaukti, noriu bėgti iš čia kuo toliau. Lango stiklas apsitraukia plonu rūko sluoksniu ir pažyra daugybe aštriabriaunių spindulėlių, per tą mirgėjimą nieko nematau, ašaros ritasi skruostais, tokių karčių ašarų tikriausiai dar niekada nesu liejusi. Girdžiu tylią raudą ir kitoje kambario pusėje, lyg Kaladė būtų pasidalijusi mano kančia.

– Tu pasveiksi, tikrai pasveiksi, be tavęs man nyku, – kužda jis. – Pažadu, viską padarysiu.

– Nemeluok, – kužda ji. – Aš kenčiu... tokie dalykai nepamirštami.

Ji verkia vis garsiau, jos aimana perplėšia kambario tylą, vėtros siaučia kambaryje, plėšia lango užuolaidą. Sniegas pažyra nuo raudonų rožių ant balto jos apkloto. Ji raudodama rankomis apsieja jam kaklą, pirmą kartą išgirstu tokią neviltį. Aš pernelyg gerai pažįstu jo įpročius, tik trumpam apimtas nevilties, dabar jis mėgaujasi nuolankiu Kaladės gerumu ir atkakliai tyli.

Susiriečiu į kamuolį, užsitraukiu antklodę ant galvos, guliu nejudėdama, dūstu iš apmaudo ir gėdos ir kartoju kažkur girdėtus žodžius:

*Jeigu galėčiau,
bėgčiau rudenėjančiais laukais,
pavasarinėm pievom,
giliais sniegynais,
jeigu galėčiau,
plaukčiau jūrom,
tamsiausiais vandenynais,
užpustytais ežerais,
kad nematytų mano akys,
kad negirdėtų mano ausys
klastos ir melo žodžių.*